

EVITA

URBANÍKOVÁ

MANŽELKA MI NEVADÍ

Evitovky

Evitovky

U
DE vita
Urbaníková

ISBN 978-80-89950-16-4

Evitovky

Manželka
mi nevadí

Evitovky

EVITA URBANÍKOVÁ

“Každé rozhodnutie
v živote nesie
so sebou následky.”

1.

Bolo to tak, že Ivanov šéf nás pozval na vianočný večierok, ktorý organizoval u seba doma. Ivan mu svojou šikovnosťou pomohol k nejakým dotáciám a tváril sa, že nevidí, že to nie je celkom s kostolným poriadkom. Robil veci, ktoré by sa robiť nemali, no bolo mu to jedno. Taký Ivan bol a vždy bude. Nesúdi, nerieši. Robí, ak je to v jeho kompetencii...

Darmo som mu vravela, že sa zúčastníme večera, kde si budú nafúkanci dokazovať, kto je viac, teda kto má viac. Povedal, že sa to patrí.

Lebo nás pozval šéf.

No a ten šéf ho pozval, lebo sa mu chcel odvdáčiť a myslel si, že najlepší spôsob bude, keď nás zavolá medzi svojich priateľov. Medzi seberovných. Na vianočný punč, nič veľké, veď vezmite aj deti... Deti sme vzali, tie zabúdali zatvárať ústa, lebo Ivanov šéf nebýval v dome ani vo vile, býval v niečom obrovskom, mohla by som to nazvať moderným zámkom. Bolo tam nenormálne čisto, všetko drahé, všetko elektronické, všetko vyrobené a dosadené na mieru, v tých správnych farbách, odtieňoch a kombináciách. Vyzeralo to dokonale.

Žiadny obrázok na stene. Len drahé obrazy.

Žiadna rodinná fotografia. Len drahé reprodukcie.

Žiadna omrvinka, žiadna hračka, žiadna kniha, žiadny farebný veselý vankúš, ovládač na dlážke či zatúlaná ponožka pod gaučom.

Žiadna stopa, že by tu niekto žil rodinný život.

„To je ale parádny dom,“ pošepol mi dvanásťročný Tomáš.

„To je strašný dom,“ pošepla som ja Ivanovi. On sa len usmial, jemu to bolo jedno, nijako nevnímal ani okázalosť toho príbytku, ani svojho falošného šéfa s falošnými zubami, lebo bol spokojný s tým, čo máme my a ostatné mu bolo ukradnuté.

Ten večierok bol z iného sveta.

My sme boli z iného sveta. Alebo nie, nie... My nie. Tí ľudia boli z iného sveta. Bavili sa o veciach, ktoré nám nič nehovorili, smiali sa nahlas na fóroch, ktoré mi vôbec neprišli vtípné, ani si nás nevšímali, boli sme pre nich nikto. Nič veľké sme nevlastnili, nijakú dôležitú pozíciu sme nezastávali, nemala som so sebou značkovú kabelku, lebo som žiadnu značkovú kabelku nevlastnila, a šaty, ktoré som mala na sebe, som nosila väčšinou na polročné vysvedčenie. Prišli mi sviatočné a vždy som chcela, aby mali deti pocit výnimočnosti, keď sa im odovzdáva výsledok ich polročnej práce... A to, že sme so sebou vzali aj naše deti, to bolo teda poriadne faux pas. Nikto iný to neurobil, deti sa asi pozývajú len zo slušnosti, títo ľudia deti nechávajú so svojimi opatrovatelkami, babkami, čínskymi učiteľkami. Títo ľudia svojim deťom doprajú vlastný život už od útleho veku. Pár som ich mala v triede, decká veľmi bohatých ľudí, ktorí si mysleli, že deti sú len na ukazovanie a že je možné kúpiť si a kúpiť im všetko. Aby bol pokoj. Aj to, s kým bude ich potomok sedieť v lavici, aké otázky dostane na písomke a kedy ho vyvolám k tabuli... Ivan tomu hovoril daň za to, že mám na výplatnej páske viac peňazí ako kolegovia, čo učia na štátnych školách.

Ja som tomu hovorila inak.

Vulgárne.

„Mami, pozri,“ štrnásťročná Lenka mi bradou ukázala hlúčik ľudí. Boli to známe tváre zo šoubiznisu, herci a herečky, chechtali sa na príhode, ktorú

rozprávala jedna z nich. Hovorila nahlas, zvonivo sa smiala a vyzerala naozaj pekne. Poznala som ju, hrala v tom seriáli o koňoch, naživo vyzerala útlejšie a pôvabnejšie... Tomáš povedal sestre, že by chcel podpis, no Lenka prevrátila oči, že to by bol teda trapas, že tí ľudia rozhodne nebudú dávať podpisy, keď sú u priateľa na vianočnom večierku, a potom pozrela na mňa, či by sme už mohli ísť, lebo je to tam fakt dosť čudné.

Ivan sa len usmieval, dosť často si naprával okuliare, to robil vždy, keď bol nesvoj a necítil sa príjemne. Trochu sa uvoľnil, keď sa pri nás pristavil ten jeho žoviálny šéfko, lebo ved' bol jediným človekom, ktorého poznal. Ale ten s nami nejako extra dlho nebol, ved' hostiteľ, chápem, mal tam svoje povinnosti, vlastne nám len ukázal na vinotéku, postrapatil Tomášovi vlasy, smerom k Lenke utrúsil, že onedlho bude Ivan potrebovať brokovnicu, hahaha, zasmial sa krátko, lebo z našej rodiny to nikomu smiešne neprišlo, a zmizol niekde v skupinke urastených mužov, čo fajčili a prikyvovali tomu najmladšiemu, ktorý tvrdil, že polovicu svojich zamestnancov nemôže pustiť ku klientom, lebo sú to „nímandi“. Tí zamestnanci, nie tí klienti. Najlepšie je, keď sú zavretí v kanceláriách, a úplne najradšej by bol, keby ani nevychádzali, lebo niekedy je to fakt peklo, ako sa vedia, teda nevedia obliecť. V zákonníku práce sa vôbec nemyslí na reprezentovanie značky zamestnancami. Taká panička vedľa neho horlivo prikyvovala, že to je nao-

zaj strašné, ako si nevedia ľudia vážiť prácu, a Ivanov šéf povedal, že by tých svojich podriadených poslal do kelu všetkých. Lenivé nenažrané svine. Presne tak to povedal.

„Ale nájdeš potom niekde lepších?“ dal do pľacu rečnícku otázku spolu s dymom z cigarety, čo spôsobilo zmenu témy, lebo bol jediný, ktorý fajčil klasiku, ostatní do seba vdychovali čistú chuť tabaku bez „toho ostatného sajrajtu“, tak nejako hovorila reklama pri každej pokladni v obchodoch s potravinami. Niektorí mali pre svoje IQOS už aj špeciálne puzdrá a debata sa skrútila smerom k tomu, prečo sa nevykašle na papierové cigarety aj on.

Ivan mal trochu prižmúrené oči, sklamalo ho to? Nahnevalo? Neviem. Aj sa poobzeral okolo seba, či sa tam nachádza niekto, koho tieto hlasné reči urážajú ako jeho, ako nás, jeho rodinu za neho, lebo posledné mesiace sme ho takmer nevideli, robil, aby ten jeho šéf dostal dotácie, ktoré mal dopredu nejako zazichrované, len muselo byť všetko v poriadku, o čo sa postaral Ivan. Lenže...

Všetci sa tvárili spokojne.

Vo svojej bubline plnej závratných peňazí, manipulácie s ľuďmi a pocitu božskosti.

Vo svojej bubline, kde sa rešpektovali len oni navzájom. Teda, vlastne nerešpektovali sa, v tejto bubline je všetko len naoko, ale na to prídete, až keď tam patríte, alebo si myslíte, že tam patríte.

Vo svojej bubline, kde sú slová prázdne, kde každý žije tak, aby sa ostatným mohol pochváliť, že je

niečo viac. Viac než tí, ktorí do bubliny nepatria. A aj trochu viac než tí, ktorí tam sú spolu s ním.

Och, jaj.

Celé zle.

„Vino?“ pozrel na mňa môj muž spiklenecky a ja som prikývla.

Vo vinotéke veľkej ako naša obývačka si Ivan stiahol na mobil aplikáciu. Takú, že keď mobil priložíte k etikete na fľaši, ukáže sa vám cena. Teda, ukáže vám aj kopu iných informácií, zem pôvodu, recenzie od fajnšmekrov, ale Ivana očividne zaujímala iba cena.

„Keď nenažraní, tak nenažraní...“ mrmlal si spokojne popod nos, po pár minútach vybral tú najdrahšiu fľašu, ktorú našiel, otvoril ju a nalial nám plné poháre.

„Pi.“

Deti stáli pri nás a uškŕňali sa. Ivan im dal svoj telefón a povedal, nech hľadajú to najdrahšie, čo v tých policiach leží. Vzali to ako skautskú úlohu a doniesli asi štyri veľmi, ale veľmi drahé fľaše. Ivan všetky otvoril, z každej sme vypili po pohári a zvyšok nechali otvorený na stole.

Neboli sme zvyknutí na alkohol, u nás doma sa pilo málo, cítila som sa opito už po treťom pohári, opito, bláznivo a divoko, no stále trochu ponížene, tak som sa načiahla za jednou z tých drahých fliaš a hodila som ju do kabelky.

„Ježiš, mami,“ zakryl si ústa Tomáš. „Ty kradneš!“

Napadlo mi pár odpovedí, ale nevedela som ich celkom vyartikulovať, tak som len niečo zamumlala, Ivan na mňa pozrel a vyprskol do smiechu, všetci sme sa dost' smiali, ešte asi polhodinu po tom, keď sme otvárali ďalšie fľaše, popíjali a dve fľašky sme na moje výslovné želanie napchali k tej prvej do mojej kabelky.

Nebola síce značková, tá kabelka, ale bola dost' veľká.

Nemala som inú.

Žiadnu takú, ktorú by som mala iba na večierky.

Lebo my sme na večierky nechodili.

Keď sme sa lúčili, ako prví, samozrejme, nikto nás nezdržoval.

„Ani sme sa nestihli porozprávať,“ zašvitorila tá pani, čo nikdy nepracovala, ale vedela, že ľudia si prácu vážiť nevedia. „Veď snád' nabudúce.“

Prikývla som, jasné, jasné, nabudúce, určite príde-me. A určite sa porozprávame.

„Auto necháme na ulici, dobre?“ povedal Ivan šéfovi. „Ráno si poň príde-me.“

Ten pokýval hlavou, on teda bude asi v saune, po týchto skvelých večierkoch musí vypotiť všetky bublinky, aby znovu naštartoval mozog, ale veď nemusia sa vidieť, veď si teraz užili jeden druhého až-až.

Keď sa lúčil so mnou, fľaše v kabelke zaštrngotali, jeho manželka zbystrila, vymenila si pohľady s tou paničkou, čo tak veľmi poznala ľudí, a my sme rýchlo vybehli z vchodových dverí.

„Toto bola najlepšia návšteva v živote,“ povedal Tomáš, kým sme v našom Fiate so smiechom a trochu nemotorne hľadali kľúče od bytu. Chápala som to, boli sme zrazu spiklenci, my, naša rodina, proti ostatným, a to sa deťom páči.

Zavolali sme si Uber, lebo vtedy ešte v Bratislave Uber nebol zakázaný, a potom si už len matne spomínam na to, ako ma Lenka prikrývala dekou a chichotala sa, že teda, mami, ja som ťa ešte takúto v náladičke nevidela.

Dlho sme na tento večer spomínali.

Aj preto, že bol od začiatku do konca absurdný, a ja aj preto, že bol vlastne posledný.

Posledný, kedy sme boli normálna šťastná rodina. Kedy som to ja cítila tak, že sme normálne šťastná rodina.

Pretože potom sa stala taká vec.

Ja som zrazu prestala mať Ivana rada.

I.

„**T**ak, premysleli ste si domácu úlohu?“
„Skúšala som, ale mám pocit, že je to chyták.“
„Nie je to chyták.“
„Naozaj?“
„Veď vravím, že nie.“
„Keď som chcela od svojich detí... žiakov... keď som chcela od svojich žiakov, aby mi niečo na seba prezradili, musela som ísť na to cez chyták.“

„Lebo?“

„Lebo keď vedeli, že ide o niečo dôležité, boli náchylní si vymýšľať.“

„Chápem.“

„Aby boli zaujímavé, chápete.“

„Áno, chápem.“

„A myslím si, že to robia aj dospelí, preto sa pýtam, či je to chyták.“

„Nie je.“

„Som taká unavená z toho, že mám za všetkým hľadať niečo, čo je tam naozaj.“

„Robíte si to sama.“

„Možno.“

„Stačí len odpovedať na otázky.“

„Ako viete, že odpoviem pravdivo?“

„Nemáte čo stratiť.“

„Ale mám.“

„Mňa oklamať môžete, no seba nie.“

„Dobre viete, že sebe ľudia klamú najviac.“

„Prečo?“

„Aby prežili... pubertu plnú očakávaní a sklamaní, spomienky na zlé detstvo, nevydarený vzťah, jeden, druhý, tretí, vypätie, ktoré príde s deťmi a ktoré nečakali...“

„Nechce sa vám do toho...“

„Považujem to za zbytočné.“

„Pani Tóthová, potrebujem vedieť, kedy ste pochopili, že robíte chybu.“

„Tak sa to opýtajte. Načo domáce úlohy?“

Ticho.

Ticho.

Ticho.

„Tak dobre.“

„Dobre.“

„Kedy ste pochopili, že robíte chybu?“

„Keď Tomáš prestal rozprávať... úplne prestal rozprávať.“

„To bolo kedy?“

„Mal trinásť... trinásť rokov mal...“

„Frustrácia?“

„Nie, deti mlčia od šťastia, preboha...“

„A Lenka?“

„Čo Lenka?“

„Lenka v tom období...“

„Lenka nemala žiadne vonkajšie prejavy. Teda okrem toho, že všetko, čo so mnou súviselo, odmietala.“

„Dobre.“

„Naozaj to musíme robiť?“

„Potrebujete sa pohnúť z miesta.“

„Hm.“

„Ste unavená?“

„Áno. Áno, som veľmi unavená.“

MANŽELKA MI NEVADÍ

2.

Neviem prečo. Nestalo sa vôbec nič, nič neurobil, ničím sa neprevinil, nič nevyviedol, nič neprestal robiť, nič nezačal, nič sa nezmenilo.

Začal mi vadiť. Zavadzať. Začal mi byť nepríjemný. Zo začiatku len tak máličko, nenápadne, miestami. Neskôr už celkom výrazne.

Najskôr fyzicky, potom aj povahovo.

A mohlo to tak zostať. Bez toho, aby som na to upozorňovala, bez toho, aby som sa v tom babrala, bez toho, aby som to riešila, aby si to niekto všimol, bez toho, aby som sa o tom zmienila.

Mohli sme tak dožiť.

Ha, koľkí tak dožili, povedzme si pravdu.

Ale to šťastie sme nemali....

Nevedela som, že je také jednoduché prestať niekoho ľúbiť. A že je to také neúprosné, že to príde bez toho, aby sa ten druhý o to pričínil, naopak, môže dokonca urobiť niečo, čo by inak ešte viac posilnilo puto medzi dvoma ľuďmi.

Ale efekt je opačný.

Myslela som, že mňa sa vzťahové krízy, o ktorých som každý deň počúvala v zborovni, týkať nebudú. Všetky tie hystérie okolo neverných manželov a vášnivých milencov som počúvala s úsmevom, s akým pozerám filmy v telke. Mala som Ivana. Stačil mi. Viem, je to čudné slovné spojenie, že stačil mi, ale mne fakt stačil. Moje nároky na vzťah boli nasýtené. Mali sme sa spolu dobre, keď sme sa rozprávali, keď sme mlčali, mali sme spoločný humor, mali sme radi jazerá, neznášali sme verejné bazény, obidvaja sme si do všetkého dávali tatárku a keď nebola tatárka, tak aspoň kečup, ale to už nebolo ono.

Pamätám si, ako na mňa s neskrývaným obdivom hľadel, keď som si na tanier vykydla lyžicu tatárskej omáčky vedľa segedínu s knedľou. Vraj robí to isté. A u nikoho ešte nenašiel pochopenie. Až teraz.

Motív sme mali každý svoj. Ja mamu, ktorá nesolila a nekorenila kvôli svojmu žlčníku, hoci cigarety a víno jej neprekážali, a on mamu, ktorá zas korenila a solila všetko a veľa, takže to neutralizoval tatárkou. Hoci, ako tvrdil, aj tak všetko chutilo rovnako.

Tie dve pripravovali spoločné oslavy odvtedy, čo sme pokrstili deti, a bolo to celkom zábavné...

No a jedno ráno, keď som mu do vajíčkovej nátierky dávala trochu tatárskej, aby mu raňajky chutili, vošiel do kuchyne, pozdravil, siahol po hrnčeku s kávou, mliekom a kúskom cukru, a mne sa podlomili nohy, lebo mi bol odporový. Nohy sa mi podlomili, lebo som to nečakala a ten pocit bol taký silný, taký prekvapivý, že som sa musela zachytiť kuchynskej linky. Lebo kto čaká, že človek, s ktorým ešte pred pol hodinou ležal v jednej posteli, bude odpudivý ako sused zo šiesteho, ktorý sa sprchoval len prvého v mesiaci?

Že bude odpudzujúci?

Taký odpudzujúci, že som ledva prežila jeho ranú pusku na líce, taký odporový, že som mu ledva odpovedala na bežné otázky, že som sa naňho ani nemohla pozrieť.

Na to, ako nebol oholený.

Na znamienko, ktoré mal tesne pod obočím, na pár šedín, ktoré mal na sluchách.

Na nechty, trochu dlhé na to, že celé dni sedel za počítačom, ale precízne čisté, lebo každý večer si ich čistil tak dôkladne ako zuby.